

caracteritzat per la recerca de models que trenquin amb la temporalitat instal·lada a partir de la modernitat hereva de la il·lustració i, posteriorment, la industrialització; d'aquesta manera, *El temps en suspensió* –que obre l'exposició– ens permet reflexionar sobre memòria, història, obsolescència, atemporalitat i natura, conceptes fonamentals per a pensar la societat. En aquesta primera part trobarem artistes tan diversos com ara Joan Ponç, Anna Malagrida, Lluís Lleó, Álvaro Sánchez Montañés, Rubén Grilo, Susana Solano o Jordi Bernadó, entre d'altres.

La resistència íntima. L'altre apartat que ocupa l'exposició, *La resistència íntima*, ens remet a un assaig de Josep Maria Esquirol sobre la condició humana i les diferents vies de resistència en la contemporaneïtat. El filòsof indica hàbilment que “una de les principals característiques [de l'època de la tècnica en què vivim] és l'exposició, una certa transparència. [...] Hi ha una gran diferència entre tenir una finestra i tenir totes les parets de vidre. La finestra no exclou una certa intimitat i protecció. El problema és la total exposició”. Partint d'aquest marc conceptual, *La resistència íntima* es ramifica en discursos que qüestionen amb vehemència aspectes diversos de la societat actual i la sobreexposició: des de la relació amb l'entorn més proper –la ciutat i la seva transformació– fins a la desconstrucció de l'heteropatriarcat a través de la mirada de la dona com a agent creador d'art. A tall d'exemple, en aquest darrer sentit, Chocarro i Ventura proposen una conversa a tres bandes entre

Jordi Bernadó. *Stockholm (S 1.2)*, 2010. C.-print. 98x125 cm.
Col·lecció Fundació Vila Casas.

les obres de les artistes Eulàlia Valldosera, Isabel Rocamora i Soledad Córdoba Avilés. Totes tres treballen el cos, però la primera ho fa entenent-lo com a casa, la segona com a presó i la tercera com a emoció; recordem que, com va indicar Barbara Kruger a finals dels vuitanta: “El teu cos és un camp de batalla” i, en aquesta, la resistència és *conditio sine quae non*.

Els somnis són potència en estat pur. Els somnis han tingut una importància crucial en el desenvolupament de la

història: premonicions i aparicions divines han condicionat de manera determinant l'avenir d'imperis i continents, precisament perquè els somnis són potència en estat pur. Jung va afirmar que “un somni és com un teatre en què el somiador és alhora escenari, actor, apuntador, director d'escena, autor, públic i crític”; *Somiant una possibilitat* és una aposta per posar l'obra artística i l'observador al centre d'aquest teatre dels somnis per convertir el binomi protagonista en un agent creador de possibilitats, de sentiments i de pensaments.